

BEFEJEZÉS

Az erkélyajtót takarítom. Mintha felcsapódott volna a sár az üvegre. Nem értem, hogy lehetséges. Takarítom, próbálok kaparni, nehezen jön le, a szivacs durvábbik felével se. A ház tele dobozokkal, már nincsenek bútorok, csak a takarítás van hátra. Keressük apám halotti anyakönyvijét. Évről évre ez van, hogy keressük. Mindenféle dologhoz kell. Kell a nővéremnek, kell nekem, kell anyámnak. Igazolni, hogy már meghalt. Igazolod, mert bemondásra nem hiszik el. Csak az eredeti jó. Fénymásolatot nem tudunk elfogadni, elnézést, mondja az ügyintéző. Szükség lehet rá bármikor, jelen esetben, hogy átírassam a közművet. Közmű, mint víz, gáz, ilyenek. Bemegyek a gázosokhoz, húzok sorszámot. Nem kell húzni igazából, adja a gép.

Nincs meg a halotti, soha nincs meg, aztán mégis mindig előkerül valamelyik fiókból. Mondom anyámnak, hogy kikérem, hagyja a fenébe, ki lehet kérni ingyen a hivatalból, önkormányzat vagy polgármesteri hivatal, kormányablak, okmányiroda. Nem tudja, melyik kerületben halt meg, mondja. Nem tudod, hol halt meg? Nem emlékszik. Nem tudom, hol élt *az a nő*. A nyolcadik kerületben boncolták, talán ott van a halotti.

Elfáradok a pakolásban, be akarom fejezni. Költözöm, elköltözöm, kiköltözöm, visszaköltözöm. Nem fogok ebben a lakásban élni. Beleharapok a süteménybe, anyám sütötte. Kicsorog a barack, a ruhámra csöppen, meg a viaszosvászon terítőre. Sikerül leszednem a foltot az erkélyajtóról. Leszedesz foltokat, pókhálókat, vízkövet, fugából a koszt, penészt. Penész nincs, de ha lenne, leszednéd azt is. Eltávolítod. Átviszem a szomszédhoz a macskát, az ölemben tartom, kicsit karmol. Megnyugszik aztán, szoknia kell a szagokat. Megszokja. Át van szoktatva a macska egy másik házba. Ennyi egy macskát elköltöztetni.

A nyolcadik kerületben megtalálják apám halottiját. Négyezer forintért megkapom a másolatot. Kérem, vegyen négyezer forintért illetékbélyeget, mondja az ügyintéző. A postán kell illetékbélyeget vásárolni, ott is sorszámot húzok. Várok. Nagyon meleg van, a klíma nem működik, folyik rólam a víz. Megkérdezem, hogy lehet-e kártyával fizetni. Kellemetlenül érzem magam, mintha problémás lennék, a nő, aki illetékbélyeget vásárol, és kártyával akar fizetni. Lehet kártyával fizetni, de az készpénzfelvételnek minősül. Akkor legyen úgy. Az illetékbélyeggel visszamegyek az okmányirodába.

A nő a türelmemet kéri. Megkérdezi, mikor halt meg az apám. A hivatalokban mindig kávészag van. Tíz perc múlva kezembe nyomja a zöld színű halotti anyakönyvi kivonatot.

Az utolsó dobozt is kipakolom, bezárom az ajtót. A teljesen üres nappaliról csinállok egy képet. Azonnal ki is törlöm. Minek kellene nekem erről fénykép. Anyám mondja, hogy meghalt az Esterházy. Épp akkor, mikor egy igazán jó befejezésen gondolkodom.

61

NÉPLIGET

Ha unatkozom, mondjuk moziban vagy színházban, arra gondolok, hogy repül felém egy focilabda, negyven méterről rúgja felém valaki, én leveszem lábbal, elképzelem a pillanatot, amikor a labda hozzáér a lábamhoz, meséli a nővérem. El tudom képzelni, kérdezi tőlem, a kosárlabdában is van ilyen érzés, amikor repül feléd a labda, és te ugrasz érte? Azt mondom, hogy el tudom képzelni, de nem gondolok bele. Igazából nem tudom elképzelni. Amikor kilencéves voltam, nővéremmel elmentem egy Fradi-edzésre, ugyanis a kedvenc csapata a Fradi.

Nővéremnek minden ruhája zöld, vagy van benne valami zöld, nem hajlandó mást fölvenni, tizenhárom éves korától Fradi-drukker, jár focimeccsre. Anyám elengedi. Születésnapjára focipálya alakú tortát kap. Néha olyan, mintha lenne egy bátyám, de mégsem. Igazából nem olyan. Osztálykirándulásra megyek, kölcsönkérem a nővérem táskáját, az is fradis. Úgy érzem, hogy menő vagyok, az akarok lenni. A fiú osztálytársaimnak mutatom, úgy csinállok, mintha véletlenül mennék arra a nagy táskámmal, hogy lássák, fradis. Nagy zöld-fehér sas, zöld alapon fehér Fradi-címer, öt zöld csík, négy fehér, 1899 és három E betű. Mondom nekik, hogy voltam már a Fradi-stadionban, egészen pontosan FTC-stadion, a Népligetnél van. Találkoztam, többek között, Lisztes Krisztiánnal. Nem hiszik el, hogy kerültem én oda, nem is szeretik a lányok a focit. Tényleg nem szeretem. De úgy csinállok. Igazából kosarazni szeretek, kosárlabdát nézek a tévében, nem focit. De fradis táskával menni osztálykirándulásra mindenképpen menő. Fiús akarok lenni, kapucnis pulcsikat kezdek hordani, azt gondolom, hogyha fiús vagyok, akkor jó fej leszek. Jó fejnek tartanak majd.

Kapok egy biciklit, nem olyan jó, mint a testvéremé, az övé zöld, természetesen. Az enyém ezüstszínű. Feleannyiba kerül, mint a nővéremé, nincs is rajta annyi sebesség. Azzal járok kosáredzésre. Nincs jó edzőcipőm, vagyis kosarascipőm, anyám nem vesz nekem, lehet, nem is kérem, hogy vegyen, így nem is tudja, hogy kéne venni, azt hiszi, hogy jó a régi. Nem merek szólni.

Azt mondja az edző, hogy el akar vinni hétvégén meccsre, mert kell még ember a csapatba. Izgulok, sose voltam meccsen, új vagyok még az edzéseken is, miért akar elvinni. Nem is tudok jól kosarazni. Lassú vagyok. Nagyon jól dobok, mondja. Elmegyünk a meccsre, a szomszédék visznek autóval, nem emlékszem a nevükre, arra sem emlékszem, hogy hová megyünk, melyik városba. Késő este érünk haza, nem állítottak be. Úgy ültem ott végig a padon, hogy nem állítottak be. Következő meccsre lebetegszem, nem visznek el, Zsuzsit viszik el. Zsuzsit nem szeretem, ő is új az edzéseken. Onnantól kezdve Zsuzsit viszik a meccsre, nem engem. Őt be is állítják. Most valahogy el tudom képzelni, hogy milyen az, amikor állsz a pályán, repül feléd a labda, kinyújtod a kezed, és vársz, nézed a labda ívét, mintha lassított felvétel lenne, tudod, hogy el fogod kapni, mindjárt hozzáér a kezedhez. Ugrasz, ahogy elkapod, kicsit hátradólsz a lendülettől.

HAMVAZÓSZERDA

Egész nap olyan volt, mintha esni akarna. Végül nem esett. Folyamatosan úgy érzem, hogy mindjárt leszakad az ég. Délután kisütött a nap, és valószínűtlenül égetett. Nem bírom elviselni sem az időjárást, sem semmit, alig mozognak a tagjaim. Mint influenza előtt, de nem vagyok beteg. Délelőtt elutazott, azóta semmi hír. Eszembe jut, hogy talán lezuhant a repülő. Vagy robbantottak. Tényleg robbantanak a reptéren, de két héttel később. Atatürk, Isztambul. Biztos azért nem jelentkezik, mert nincs wifi. Nézem a híroldalakat, nem zuhan le repülő, nem történt terrortámadás. Elképzelem, hogy egyszer elhagy. Nem is attól félek igazán, hogy lezuhan a repülővel, vagy felrobban a reptéren, hanem hogy elhagy. Valószínűleg rossz lenne, aztán szinte rögtön, azonnal, abban a másodpercben, hogy megtörténik az elhagyás, minden ugyanúgy menne tovább.

Amikor meghalt az apám, minden ugyanúgy ment tovább. Megvacso ráztam, fürdés, alvás. És elalszom. Tudok aludni, a testem ugyanúgy elfárad. Reggel felkelek, iskola. Hazajövök, ebéd. Leves, aztán második. Nagypapám bekapcsolja a rádiót, játék és muzsika tíz percben. Ki nyer ma, ez volt a címe. Kossuthon ment? Hogy lehet az, hogy tavaszodik, és meleg van, miközben meghalt az apám. Virágoznak a fák.

Nagypénteken sosem eszünk húst. Betartjuk, így szokás, nincs hús, mindig spenót van tükörtojással. Nagypénteken halt meg az apám. A spenótba mindig tesz fokhagymát a nagymamám, nem reszeli, csak apró darabokra vágja. Ő így szereti, én kipiszkálom. A tojás sárgája ráfolyik a spenótra. Miért nem eszünk húst, kérdezem. A kelkáposzta-főzelékből is kipiszkálom a köménymagot, a túrós süteményből a mazsolát. Még most is. Rákóczi-túróst

választok a cukrászdában, villával kiszedegetem a mazsolát, szerintem ezt nem illik. Minek rendelek valamit, aminek a felét nem eszem meg. Pazarlás. Nagypénteken halt meg Jézus Krisztus, mondja a nagymamám, nem ehetünk húst, böjt van. Ez a bűnbánat egyik formája, sokat szenvedett értünk Jézus, most rajtunk a sor, hogy szenvedjünk. Apám akkor a Jézus Krisztus?

63

Megnézem a reptér honlapját, leszállt a repülő, már három órája Isztambulban van. Nincs terrortámadás, sehol nem írják. Lefekszem a kanapéra, és úgy érzem, nem tudom megmozdítani a végtagjaim. Teregetni kellene. Becsukom a szemem, kinyitom, becsukom, csak ennyi mozgás esik jól. Miután centrifugázott a mosógép, két órán belül ki kell teregetni, különben berohad a ruha. Ez az egy, ami igazán hiányzik, a napon szárító ruha, más a tapintása, máshogy ropog, máshogy simul a kezembe, van a napsütésnek valami furcsa szaga, ahogy az öblítővel keveredik. Kapok egy üzenetet. Megérkeztem, jól vagyok, csók. Besüt az ablakon a nap, nem tudok oda teregetni, nem fér el a szárító. Napsütötte sáv, Napra jutni, Napos terület, Naphoz Holddal, Nappá lett lámpafény, Napfény íze. Hirtelen ennyi jut eszembe.

Új Forrás 2017/7 – Bakos Gyöngyi kisprózái

